

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **O. M.**, zast. Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 3. 4. 2018, č. j. CPR-14124-7/ČJ-2017-930310-V242, a ze dne 3. 4. 2018, č. j. CPR-14124-8/ČJ-2017-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 A 41/2018 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedeným rozhodnutím žalované. Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, č. j. CPR-14124-7/ČJ-2017-930310-V242, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 24. 4. 2017, č. j. KRPA-87299-19/ČJ-2017-000022-ZAM, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku, a potvrdila jej. Stejně tak rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, č. j. CPR-14124-8/ČJ-2017-930310-V242, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 24. 4. 2017, č. j. KRPA-87299-20/ČJ-2017-000022-ZAM, kterým jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené

s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně při pobytové kontrole prováděné při její pracovní činnosti nepředložila pracovní povolení ani jiný doklad, který by ji opravňoval k výkonu pracovní činnosti na území České republiky, pouze svůj platný cestovní pas Ukrajiny s polským vízem typu „D“ s platností od 1. 12. 2016 do 1. 10. 2017 a délkou pobytu 180 dnů. Obě rozhodnutí žalované byla předmětem přezkumu v řízení před městským soudem, proti jehož rozsudku směřuje nyní podaná kasační stížnost.

[2] Městský soud ve svém rozsudku vypořádal stěžejní žalobní námitku, že žalobkyně žádné pracovní povolení ani jiný doklad, který by ji opravňoval k pracovní činnosti na území České republiky, nepotřebovala, neboť dle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), byla pouze vyslána na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

[3] Městský soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované tak, jak jej žalovaná a prvostupňový správní orgán (dále také „správní orgány“) zjistily. Žalobkyně uzavřela pracovní smlouvu se společností OVD-TEMYRTRANS se sídlem v Polsku dne 27. 1. 2017, stejného dne uzavřela dodatek k pracovní smlouvě, dle nějž měl být prováděn výkon práce v České republice (na tehdejší adrese provozovny Rohlík CZ společnosti Velká Pecka s. r. o.). Zároveň společnost OVD-TEMYRTRANS již měla od 1. 1. 2017 uzavřenou smlouvu o poskytování přeshraničních služeb se společností Vidininvest Trade s. r. o. na dobu od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017, v níž se zavázala provádět dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky, a to na základě objednávky, kterou následně společnost Vidininvest Trade s. r. o. učinila s termínem zahájení 1. 1. 2017 a termínem dokončení dne 31. 12. 2017. Předmětem této objednávky s názvem VELKA PECKA byly balící práce (balení a třídění zboží). Rovněž společnost Velká Pecka s. r. o. uzavřela dne 27. 9. 2016 se společností Vidininvest Trade s. r. o. rámcovou smlouvu o dílo, jejímž předmětem je zajišťování vyskladnění zboží, kompletace nákupu pro zákazníky, odvoz zkompletovaných nákupů do zóny kurýrů, zajištění úklidových prací apod.

[4] V provozovně Rohlík CZ, ve které žalobkyně pracovala opakovaně a kde byla 9. 3. 2017 v rámci policejní akce ROHLÍK 2017 vyzvána k předložení pracovního povolení nebo jiného dokladu, který by ji opravňoval k výkonu práce, jí přiděloval práci zaměstnanec společnosti Velká Pecka s. r. o. jménem Žeňa, rumunské nebo bulharské státní příslušnosti. Z těchto skutečností nevyplynulo, že pro společnost OVD-TEMYRTRANS na území Polska vykonávala svou hlavní činnost a že nebyla na území České republiky vyslána s cílem vstupu na pracovní trh (uzavření dodatku o vyslání žalobkyně ve stejný den jako uzavření samotné pracovní smlouvy, řetězení smluvních vztahů zainteresovaných společností, kontrola práce žalobkyně zaměstnavatelem společnosti Velká Pecka s. r. o., opakovaný výkon práce v provozovně Rohlík CZ), a proto městský soud uzavřel, že vyslání žalobkyně představovalo agenturní zprostředkování práce, na nějž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Uvedený závěr podepřel judikaturou Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku městského soudu z důvodů, jež lze dle jejího názoru podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatelka uvádí shodnou argumentaci jako v podané žalobě se zaměřením na pochybení správních orgánů i městského soudu v právním posouzení skutkového stavu, neboť na něj měl být aplikován § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Na území České republiky nevykonávala práci neoprávněně, neboť byla pouze vyslána svým polským zaměstnavatelem v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vyslání pracovníků v rámci poskytování služeb, a proto žádné pracovní povolení ani jiný doklad k výkonu pracovní činnosti na území České republiky nepotřebovala. K tomu uvádí, že byla vyslána z důvodu nevytíženosti u polského zaměstnavatele a že nebyla pod přímým vedením společnosti Velká Pecka s. r. o., neboť práci jí přiděloval instruktor Ž. Ze skutečnosti, že v Polsku nepobývala delší dobu, nelze usuzovat, že se nehodlá vrátit ke svému zaměstnavateli.

[6] Dále uvádí, že městský soud stejně jako žalovaný vycházel z její výpovědi ve správním řízení, přičemž není znalá obchodních a smluvních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohla být schopna stěžejní otázky posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by byly provedeny navrhované důkazy a zopakován její výslech. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

[7] Žalovaná se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu a odkazuje na spisový materiál.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána. Jediným přípustným důvodem kasační stížnosti, pro který by mohl zdejší soud uvažovat o zrušení rozsudku městského soudu, je nesprávné posouzení právní otázky spočívající v neaplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti na zjištěný skutkový stav. K případnému zpochybnění zjištěného skutkového stavu směřuje druhá kasační námitka stran neprovedení stěžovatelkou navrhovaných důkazů ve správním řízení stejně jako opakování vlastního výslechu. Tato druhá námitka je však dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože nebyla uplatněna v řízení před městským soudem, ač stěžovatelce nic nebránilo ji uplatnit. Jen na okraj lze z odůvodnění jak prvostupňového správního rozhodnutí, kterým bylo stěžovatelce uloženo správní vyhoštění, tak rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, seznat, že tyto navrhované důkazy po zohlednění toho, že jejich provedením by

nebylo přispěno k objasnění skutkového stavu, provedeny nebyly, což je zcela legitimní postup správních orgánů.

[10] Ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých došlo k uzavření pracovně právního vztahu stěžovatelky, k jeho změnám (změna místa výkonu práce ve stejný den, kdy byla uzavřena pracovní smlouva), jakož i vzhledem k předcházejícím smluvním ujednáním mezi zaměstnavatelem stěžovatelky a společností Vidininvest s. r. o. a mezi touto společností a společností Velká Pecka s. r. o., jasně vyplývá, že již v okamžiku přijetí stěžovatelky do pracovního poměru byly vytvořeny podmínky pro zprostředkování pracovní síly u posledně jmenované společnosti. Stěžovatelka netvrdila, že by v Polsku po uzavření pracovní smlouvy vykonávala pro svého zaměstnavatele jakoukoliv pracovní činnost, pouze byla opakovaně dopravována do Prahy k výkonu práce u společnosti Velká Pecka s. r. o. Tento způsob výkonu závislé práce městský soud zcela správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce, na nějž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatelka nepotřebovala pouze v případě, pokud by vykonávala svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplynulo, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala, a proto je zcela v souladu s judikaturou zdejšího soudu (rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, publ. pod č. 3713/2018 Sb. NSS) závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatelky na území České republiky. Námitka nesprávné aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je tak nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasační námitce nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu